

צוות „העולם הזה“ מדווח: כך נראתה הישיבה

חדרנו לתור

גות האגרוף הועמדו בכל זאת במצב הכן. כי יוסף אלמוגי אינו סומך רק על כוחות הבטחון הרשמיים של מדינת ישראל. הפעם גייס לא את אגרופני חיפה, כי אם קבוצה ברטאלית הרבה יותר.

עם תחילת הישיבה, הגיעו לשטח מספר מכונות ממעברת אוריהודה. מתוכן יצאו כנופיות של בריונים ובעליזות שהשתלטו על הרחבה שלפני הבניין. בראשם בלט ה' מנהיג: אליהו סדון, חבר המועצה המקומית באוריהודה מטעם מפא"י, גאנצסטר אלים שלא היסס בעבר להשליך כסאות ולהרים אגרופים כלפי חבריו במועצה.

אותה שעה התקבצו במדרכות ממול מאות אנשים. רובם לא היו מאורגנים. היו אלה אזרחים שמצפונם דחף אותם להיות נוכחים במקום, סתם סקרנים וקבוצה של כמה סטודנטים מן האוניברסיטאות תל-אביב ו' בראילן, שהפגינו מרחוק באמצעות כרזות

ארבעה מאנשי מערכת „העולם הזה“ שלושה כתבים וצלם, כיסו השבת את ישיבת המרכז שהת' כנסה להחליט אם להדיח את פני חס לבון מתפקידו כמזכיר החסי תדרות. בעוד שכתב וצלם כיסו את הנעשה מחוץ לאולם, ניסו שני כתבים אחרים לחדור אל ה' אולם פנימה כדי לעמוד על המת' רחש שם. מדווח כתב „העולם הזה“ מחוץ לאולם:

הכרעה נפלה. זה עתה נמנו קולות ההצבעה החשאית על ההצעה להדיח את לבון מתפקידו כמזכיר ההסתדרות. חברי מרכז מפא"י נדחקו אל פתחי היציאה. פניו של איש מהנוכחים לא קרנו. בהרג' שו של פושע המנסה להימלט ממקום ה' פשע, רצו כולם לעזוב את האולם בו נפלה ההכרעה. אך דבר זה לא ניתן להם. איש לא נימלט. אחראי, נאלצו חברי המרכז לעבור את מיסדר הקלון המיוחד ש' המתין להם בחוץ, מיסדר-הקלון של מצפון העם: מאות אזרחים, ויתרו על מנוחת השבת, נטשו את בתיהם וצבאו על פתח היציאה של אולם אהל. כל מי שרצה ל' צאת, נאלץ לפלס לו מעבר בהמון הוועם. משה ריין, שרהקלאות, הופיע בארשת של שחצנות. המיסדר חלק לו את המגיע לו: „כוז! גנרל מאנימיקר!“

שמעון פרס עיקם את פניו חסרי-ההבעה בטרם נאלץ לעבור בין שורות המצלמים: „זה לא ניצחון פרס! זה ניצחון פירוס!“ לוי אשכול, שר האוצר, שמילא את התפ' תמיד הניבוי ביותר בהצגה המלודרמטית ש' נערכה באולם, התקבל במחאות הגדולות ביותר: „בוגד! בוגד! בוגד! תללין!“ השר הישראלי, שהקריב את מצפוניו, התמוטט עוד בהפסקת הצהרים. שעה שאחד הנקהלים צעק לעברו: „רק מצפון חסר לך?“ שגג השר בגסות, בסיגנון פרחי-הרחוב: „חמור גרם!“ ואף שר העבודה, גיורא יוספטל, התכבד במנות זעם ובוו דומות.

לעומת זאת, שעה שיצאו מן האולם תומי כיו של פנחס לבון, הפך מיסדר-הקלון, לפתע, למיסדר-כבוד. הקהל הריע להם. יונה כסה, פנחס ספיר ואף משה שרת, ש' הציל את כבודו בנסיגתו האחרונה לצד לבון, הפכו לאהובי-הקהל. „תהיה אתה ראש ממשלה!“ צעקו לעברו. „זה תלוי בכפי“ שאל שרת בעצבנות.

★ ★ ★

הקדון והכבוד

מיסדר הקלון והכבוד היה רק סימו של מאורע טראגי, נקודת מיפנה גור' לית בחיי האומה. אופיו של מעמד זה נקבע מראש, עוד לפני שחברי מרכז מפא"י הראשונים החלו נכנסים לאולם.

התכנסות מרכז מפא"י עמדה בסימן של כנס פחדני, המסתתר מחמת העם מ' אחורי פלוגות אגרוף, פרובוקטורים, גודרי שוטרים ועשרות אנשי בטחון בשורות המ' דינה. החל מהבוקר עמדו שוטרי תל-אביב במצב הכן, בניידות שלהם. מכונות משט' רה עם מספרים אורחיים ובתוכם שוטרים לבושי-אורחית אך חמושים באלות, ניצבו בפניות הרחובות המובילים אל בנין אהל. בבנין עצמו שוטטו עשרות אנשי המדור המרכזי לבילוש ואנשי בטחון אחרים.

בפעם הראשונה נזעקו כל אנשי-השררה של המדינה, להגן על כנס של מפלגה פוליטית. ראשי המשטרה עצמם, המפקח הכללי, יוסף נחמיאס וראש משטרת מחוז תל-אביב, עמוס בן-גוריון, סיירו במכוני' תיהם בסביבה, כדי לפקח על המתרחש. וכל זה — כדי לאפשר הכרעה „דמוקרא' טית“ בתוך האולם עצמו.

הגיוס הכללי של כוחות הבטחון להגן על מרכז מפא"י נועד, כביכול, למנוע בעד הפגנת סטודנטים להפריע לכנס. אולם הפ' גנת הסטודנטים בוטלה, למעשה, יום קודם לכן מאחר שאחד מחברי תנועת הסטור' דנטים החדשה הודיע למארגנים, בשם מזכיר מפא"י, יוסף אלמוגי, כי כל הפג' נה שתעדר לפני האולם תפוזר על ידי פלוגות-אגרוף.

הסטודנטים ביטלו את ההפגנה. אך פלור

בנטום האהל הוא אלי תבור, כתב העולם הזה, שבילה לילה שלם באולם אהל כדי להאזין למחרת לדיוני מרכז מפא"י. בתמונה נראה תבור בתא האיוורור מעל תיקרת האולם, כשהוא צופה לתוך האולם מבעד לפתחי האיוורור.

ההוכחה לכך ששוטרים ואנשי בטחון לבושים אזרחית השתתפו בפיוור הקהל בלימות. נראה בה אדם לבוש אזרחית מפזר את הקהל באלה.

וקאריקטורות. היתה זו הפגנה שקטה. נציגי הסטודנטים רק ביקשו לאפשר להם לשגר משלחת אל ישיבת המרכז, כדי להביא בפני חבריו את דבר הסטודנטים למען הדמוקראטיה. בקשתם נדחתה.

עתה נכנסו לפעולה אנשי-האגרוף של אלמוגי שבאו מסקיה. הם הסתערו לעבר המתקבלים, והחלו להרחיקם מפתח-האולם באלמות. עם זאת, ניסו לכסות את אגרוף הברזל בכפת-משי אידיאולוגית. כל אנשי המלך מסקיה העמידו פני אוהדים אישיים של בן-גוריון חילקו כרזים נגד לבון. „אין פה דמוקראטיה, אתם אומרים!“ צעקו הבריונים מסקיה, „לכו לרוסיה!“ בתגובה על כך החלו הנוכחים לצעוק קצור בות: „דמוקראטיה!“ „דמוקראטיה!“ חי' לופי הדברים החריפו.

לבון בוגד וחבלן! צעקו אנשי סקיה „צריך לתלות אדם כמותו!“

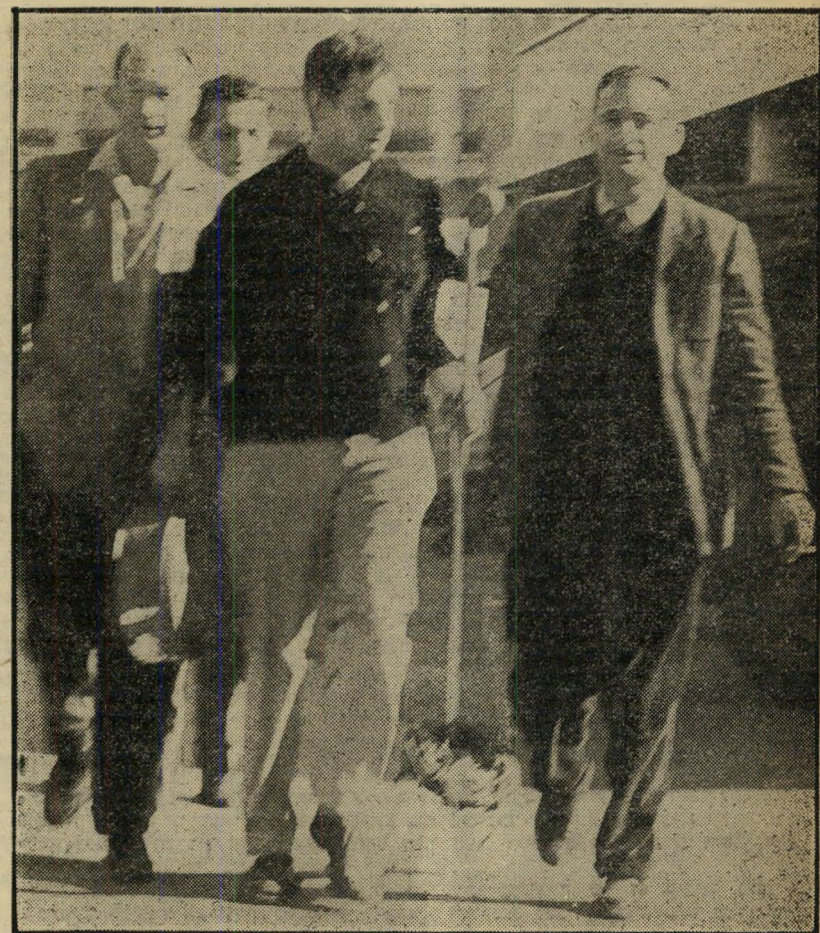
עתה הפכו חילופי הדברים לחילופי-מהלך מות. אנשי האגרוף הסתערו על הסטודנטים, ניסו להוציא את הכרזות מידיהם. תוך כדי כך הגיעו נידות המשטרה. שוטרים חמושי' אלות הסתערו על הקהל, ובמהלומות החלו להרחיקו מן הבנין. בהכותם ללא רחם על ימין ועל שמאל, מבלי להבחין מי המוכה, הצליחו להדוף את המפגינים אחרוניים.

מיד נכנסו לפעולה גם אנשים לבושי או' רחית, שוטרי המדור לעיקוב ובילוש. הם הצטרפו לחבריהם במדים שהלמו באלותיהם בקהל. היה זה מעשה המנוגד לחוק המרי' נה, שכן שוטרי ללא מדים, וללא מספר זהות אסור לו להשתמש בכוח לפיזור הפגנות. הפליא לעשות מכולם שלום ירקוני, בחור ישיבה לשעבר וכיום מפקד המדור לעיקוב

צלם העולם הזה, יעקב אגור, מותקף עלידי הקצין שלום ירקוני, (מימין) כשניסה לצלם את ירקוני מכה עתונאי. משמאל, תמונת ירקוני שנקלטה במצלמת אגור, כאשר שלח ידו כדי להכותו.

צלם נגד בלש

אישי המיקרופונים

הוא שלמה אלינב, כתב העולם הזה, שניסה לה' כנס לישיבת המרכז כשבדיו מיקרופונים. הוא נראה כשהוא מובל למעצר בידי אנשי המדור המרכזי לבילוש ועיקוב, יונה סירקיס ויצחק רונן.